

at Officererne enten komme til at holde to Huusholdninger — en paa det Sted, hvor de selv ere, en anden for deres i Garnisonen efterladte Familie — eller ogsaa maae de tage deres Familier til sig i Cantonnementerne. I begge Tilfælde paaadrages der dem langt større Udgifter end ved det sædvanlige Liv i deres oprindelige Garnisoner. Ved disse Forsættelser, tildeels til Provindsler, hvor Skoleundervisningen skeer i et andet Sprog end det, hvori Børnene ere fødte og hidtil have været opdragne, bliver Børnenes Undervisning i høj Grad vanskeliggjort. Slige Uleiligheder blive mindre sølelige, naar Familien eter nogen Formue. Er dette ikke Tilfældet, saa blive de uoverstigelige, og jeg seer ikke Andet, end at der deraf vil opstaae Misnoie, Utilfredshed med Stillingen, Vanskelighed for de Paagældende ved at fyldestgjøre de dem paaahvilende Forpligtelser og ialtfald Umulighed af at fyldestgjøre deres Pligter som Familieforsørgerer. Opfyldelsen af disse Pligter kan endog paa selve Garnisonsstedet blive dem vanskeliggjort. Der paaahviler saaledes Premierlieutenanterne i de Byer, hvor der er Kaserner, at indqvarteres i disse; i saa Fald miste de deres Dvarterpenge. De skulle altsaa i dette Tilfælde holde Bollig for deres Familier i Byen og selv boe i Kasernen. Dette vanskeliggjør ligeledes Opfyldelsen af deres Pligt som Familiefædre at opdrage deres Børn. Disse Uleiligheder for Militairstanden, som følge af de hyppige Forslyttelser, være meget lidet kjendte i Fortiden, men ere nu ganske hyppige. Der er altsaa mindre Grund nu end nogenstunde før til at bevirke den foreslaaede Forandring. Jeg kan ikke see, at der skeer nogen Ubillighed imod Officererne ved de hidtil gjældende Bestemmelser. De ere dem bekjendte inden de indtræde i Militairstanden, og de have vidst, at de derefter maatte rette sig. Bestemmelserne synes ogsaa at være vel begrundede. Man har sagt, at de blive ikke nøie nok overholdte. I fald saa er, mener jeg, at der var mere Anledning, forudsat, at man erkjender Bestemmelsens Rigtighed, til at andrage paa en Skarpelse deraf, end til aldeles at ophæve den. Det forekommer mig ogsaa, som om Diebliffet ikke er gunstigt til at fremkomme med slige Lovforslag,

som omfatte en Institution, der er sælles for hele Monarchiet, men at de ialtfald burde udsættes, indtil der er et sælles Organ for alle Monarchiets Dele, saa at ogsaa de Dele af Monarchiet, som nu ikke have nogen Repræsentation, idetmindste ikke nogen saadan medbestuttende Myndighed, kunne faae Leilighed til derover at udtale sig. Jeg vil endelig endnu henstille en Betragtning til den ærede Forsamlings Dverveelse, og det er, om ikke Kronen er i sin fuldkomne Ret til at bestemme de Bilskaar, under hvilke den vil optage sine militaire Embedsmænd i sin Tjeneste, og om ikke de Bestemmelser, som derom kunne være at tage, maae tilhøre Kronen alene at give, uden den lovgivende Forsamlings Medvirking.

Alle disse Betæneligheder ved det foreliggende Lovforslag har jeg tilladt mig at fremsette, og efter den Dverbeviisning, som jeg har om de foreslaaede Bestemmelseres Uhenstigs mæssighed, anseer jeg det for min Pligt, isald Lovforslaget skulde gaae igjennem dette Thing, at fraraade H. Majestat at give sin Sanction til denne Lov, idetmindste for Landmilitairetatens Bedkommende.

Orholm: Da jeg ved den foreliggende Sags indledende Behandling stemte for Medsættelsen af et Udvalg, saa befkender jeg, at jeg gjorde det i den Forventning, at Sagen, ved nærmere at undersøges, vilde findes uskikket til at nyde Fremme i Landstinget. Jeg anseer nemlig det foreliggende Lovforslag baade for ubetimeligt, uforfødent og uhenstigtsvarende. Ubetimeligt kalder jeg det, fordi det angaaer en Gjenstand, som jeg ikke troer burde discuteret eller gives Love for af Rigsdagen uden Hensyn til de andre Dele af Monarchiet, for hvilke, tilligemed Kongeriget, Armeen dog uden Tvivl er en af de fuldkomneste Fællesinstitutioner, som der gives. Uforfødent kalder jeg Lovforslaget, fordi jeg ikke har kunnet finde nogen Grund til at antage, at det er paaatrængende nødvendigt, eller at der i det Hele vindes nogen bestemt Fordeel eller Forbedring ved at foretage denne Forandring i det Bestaaende; og det Princip, som jeg hylter og skal vedkjende mig, er det, i Lovgivningen aldrig at foretage en Forandring uden en Dverbeviisning om, at det til-